

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.242/2023/7/II.

Felperes: Felperes1 (Cím1)

Felperes képviselője: Dr. Megyesi Ügyvédi Iroda (cím4; ügyintéző: dr. Megyesi Attila ügyvéd)

Alperes: Alperes1 (Cím2)

Alperes képviselője: dr. Elek Zsolt ügyvéd (cím13)

A per tárgya: a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló vezetői felelősség megállapítása

Elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.G.40.426/2021/85. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a vagyonsökkenés összegének erejéig felel a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térülő hitelezői követelések kielégítéséért.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000 (Százhúszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a 85. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes mint a felszámolási ügy adósai „felszámolás alatt” (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezáltal a társasági vagyont 79.864.000 forint mértékben csökkent. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 531.300 forint perköltséget.

[2] Az ítélete indokolásában foglaltak lényege – összefoglalva – a következő:

[3] A tényállás szerint az adós a cégnyilvántartásba 2015. május 8. napjától bejegyzett gazdasági társaság, melynek önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselője 2016. május 26. napjától az alperes volt.

[4] Az adós 2018. évben, 25.000.000 forint hitelkeretre, 2019. október 18-i lejáratú, Széchenyi Kártya folyószámlahitel-szerződést kötött, melynek fedezete a eljárást segítő4 kezességvállalása volt.

[5] Az adós a 2018. évi mérlegét késve, 2019. augusztus 26. napján helyezte letétbe, majd azt passzívalta és 2019. december 2. napján ismétleten letétbe helyezte. E mérleg szerint az adós 2018. december 31. napján 79.864.000 forint összegű eszközzel rendelkezett, amely 4.797.000 forint értékű tárgyi eszközökből és 75.067.000 forint értékű forgóeszközökből állt. A forgóeszközökön belül az adós 7.764.000 forint összegű készlettel, 59.437.000 forint követeléssel és 7.866.000 forint pénzeszközzel rendelkezett; emellett 27.173.000 forint összegű rövid lejáratú kötelezettsége állt fenn, az adófizetési kötelezettsége 1.001.000 forint, Széchenyi Kártya folyószámlahitel-szerződésből eredő tartozása 23.992.043 forint volt.

[6] Az adós bankszámlájáról a Végrehajtó Végrehajtó Iroda 2018. november 29. napján, végrehajtás során 1.808.640 forintot vont le. Az adós eljárást segítő3-nél vezetett pénzforgalmi számláján 2018. december 31. napján -75.624 forint, az eljárást segítő1-nél vezetett bankszámláján -12.392 forint volt, az eljárást segítő2-nél vezetett bankszámláján 2018. december 31. napján pénzösszeg „nem állt rendelkezésre”.

[7] Az adós folyószámlahitelének záró egyenlege 2019. április 30. napján -24.991.661 forint volt. A folyószámlahitelét nem fizette vissza, a eljárást segítő4 kezességvállalását a eljárást segítő3 beváltotta. A eljárást segítő4 a kezességvállalás beváltására tekintettel keletkezett követelését 2020. április 9. napján az cég1-re engedményezte 19.989.142 forint összegben.

[8] Az adóssal szemben több, 2019. év során törölt végrehajtás folyt.

[9] Az adós ellen a jelen per felperese és személyi hibás teljesítésből eredő szavatossági- és jótállási igény iránt az Érdi Járásbíróság előtt ügyszám10. számon keresetet nyújtott be, melyben a bíróság – 2021. május 13. napján jogerőre emelkedett – bírósági meghagyást bocsátott ki, kötelezve az adós alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek – jelen per felperesének – 1.705.210 forint tőkét és annak 2016. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, a II. rendű felperesnek pedig 2.749.843 forint tőkét és annak 2016. október 1. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát, továbbá a felperesek mint egyetemleges jogosultak részére 917.169 forint perköltséget.

[10] Az adós 2018. december 31. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[11] Az adós a székhelyeül szolgáló cím5 szám alatti üzlethelyiséget 2016. szeptember 27. napja óta tanú2től és társaitól bérelte, abban szerszámgépeket árusító üzletet üzemeltetett. A bérbeadók a bérleti szerződést 2019. május 6. napján felmondták, az adós azonban az ingatlant 2020. július 29. napjáig továbbra is használhatta. Az üzlethelyiséget a bérbeadók 2020. július 29. napján kiürítették, az abban lévő adósi ingóságokat, iratokat a bérlemény ingatlanán lévő adósi lakókocsiban helyezték el, amiről jegyzőkönyvet vettek fel, rögzítve abban, hogy az adós az üzlethelyiség bérlésével, birtoklásával önkéntesen és véglegesen felhagyott, a bérleti díjat egy éve nem fizeti, a helyiségben több, mint fél éve nem jelent meg és ott semmilyen tevékenység nem folyik, az árukészlet hátrahagyott maradékát nem szállította el, azokról nem rendelkezett; az üzlet kulcsait volt munkatársánál hátrahagyta; az ingatlan tulajdonosaival és azok képviselőivel nem hajlandó kommunikálni, a bérleményben hagyott, az ingatlan udvarán lévő lakókocsiban elhelyezett, a jegyzőkönyv elválaszthatatlan mellékletét képező, tételes leltárba vett tárgyait a tulajdonosok felelős őrzésbe veszik, a jegyzőkönyvet a volt bérlőnek megküldik.

[12] tanú2 bérbeadó jogi képviselője a 2020. augusztus 4. napján kelt levelével tájékoztatta az adós gazdasági társaságot, hogy mivel a bérleményt másfél éve önként, a visszatérés szándéka nélkül elhagyta, az ingatlant a tulajdonosok és a haszonélvező ismét birtokba vette, s felhívta, hogy a bérleményben hagyott dolgait a levél kézhezvételétől számított 15 napon belül átveheti, ha a tartozásait teljes egészében, egyidőben kifizeti.

[13] Az adós korábbi jogi képviselője 2020. augusztus 13. napján felszólította tanú2 bérbeadót és jogi képviselőjét, hogy az eljárásukkal hagyjanak fel és a bérleményt 15 napon belül bocsássák vissza az adós birtokába.

[14] A Budapest Környéki Törvényszék a 2020. március 17. napján, ügyszám11. számon indult eljárásban az adós felszámolását rendelte el. Az adós 2020. szeptember 9. napjától felszámolás alatt áll.

[15] A felperes az adós hitelezője, hitelezői igényét az adós felszámolója 1.705.210 forint összegben nyilvántartásba vette. Az adós felszámolási eljárásában határidőn belül összesen 41.671.052 forint, határidőn túl 6.149.281 forint hitelezői igényt jelentettek be, ezen kívül a felszámoló 19.003.721 forint összegű vitatott hitelezői igényt tart nyilván.

[16] Az alperes a 2020. november 20. napján kelt levelével arról tájékoztatta az adós felszámolóját, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének nem tud eleget tenni, mert az adós gazdálkodó szervezet székhelyeül is szolgáló, cím5 szám alatti bérleményt a bérbeadó önkényesen és jogszerűtlenül kiürítette, az ott elfekvő teljes irat- és könyvelési anyagot visszatartja.

[17] Az adós felszámolása során korábban eljáró, felmentett felszámoló az új felszámolóval közölte, hogy az adós képviselője az iratokat nem adta át.

[18] Az adós felszámolási eljárása során a felszámoló nem jutott iratanyag és vagyon birtokába.

[19] A felperes pontosított kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság vagylagosan, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján állapítsa meg, hogy az alperes mint az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el és ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 79.864.000 forint összeggel csökkent; vagy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulata alapján állapítsa meg, hogy az alperes, mint az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a

hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal az adós hitelezőinek 66.824.054 forint összegben bejelentett követeléseit teljes mértékben történő kielégítését megíúsította.

[20] A felperes mindkét kereseti kérelme körében hivatkozott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállására, mivel alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségének nem tett eleget, s a 2018. évi mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét nem megfelelően (nem határidőben) teljesítette, az adós vagyont a felszámoló részére nem adta át, felé nem számolt el, vele nem működött közre, így a felszámoló az adósi követeléseket behajtani nem tudta.

[21] Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe kerülésének időpontját 2018. december 31. napjában jelölte meg. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az adós ekkori eszközállománya nem volt alkalmas a tartozásai kiegyenlítésére, s a likviditási nehézségeire utal a 2018. október 29-i folyószámlahitel felvétele is, melynek egyenlege 2018. december 31. napján -24.795.863 forint volt; a Végrehajtó Végrehajtó Iroda által 2018. november 29. napján kiadott beszédési megbízás is kizárólag azért lehetett sikeres, mert a végrehajtó a folyószámlahitel terhére vonta le az összeget.

[22] Állította, hogy az adósnak – a közzétett utolsó 2018. évi beszámolója szerint – 2018. december 31. napján 79.864.000 forint értékű vagyona volt, melyet nem adott át a felszámolónak és nem is számolt el felé azzal.

[23] Vitatta, hogy az alperes ne fért volna hozzá az adós vagyonához, könyvelési irataihoz.

[24] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[25] Hivatkozott arra, hogy a felszámolóval felvette a kapcsolatot, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeit teljesítését önhibáján kívül mulasztotta el, mert az adós székhelyére való belépését 2019. április 8. napjával megtagadták, az adós társaság ingóságait felszólítás ellenére nem adták ki. Annak alátámasztására, hogy önhibáján kívül nem sikerült hozzáférnie az adós irataihoz, az Érdi Járásbíróság ügyszám16. számú iratát és ügyszám17. számú végrehajtási iratát jelölte meg. Azt, hogy az adós felszámolója részére semmilyen vagyont, adósi iratot nem adott át, nem vitatta, azonban kiemelte, hogy a felszámolót a kialakult helyzetről tájékoztatta.

[26] Vitatta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállnának, s a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti törvényi tényállási elemeket a felperes igazolta volna.

[27] Vitatta azt is, hogy az adós a felperes által megjelölt időpontban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel a rövid lejáratú kötelezettségei nem haladták meg a forgóeszközök értékét, s átütemezéssel rendezhetők lettek volna, illetve az adós 2018. évi mérlegadatai alapján pozitív üzleti eredményt ért el, 2019. évben is végzett tevékenységet.

[28] Az adós 2018. évi mérlegében szereplő aktívák, passzívák mértékét nem tette vitássá, azt azonban nem ismerte el, hogy a magatartása következtében az adós vagyona 79.864.000 forinttal csökkent, illetőleg annak folytán hiúsulhat meg a bejelentett hitelezői igények kielégítése.

[29] Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésén alapuló mentesülésére; állítva: mindent megtett, hogy az adós irataihoz hozzáférjen, így birtokvédelmi eljárást is kezdeményezett az adós nevében, amit a jegyző elutasított, ezért a határozatát az adós az Érdi Járásbíróság előtt megtámadta. A bíróság az adós kérelmét elsőfokon elutasította, ezt követően az adós felszámolás alá került, így a döntés elleni fellebbezés elmaradt. Az adós tanú2 és társai ellen az Érdi Járásbíróság előtt felmondás érvénytelenségének megállapítása és kártérítés iránt is pert indított, de azt a keresetet is elutasította a bíróság. A Salgótarjáni

Járásbíróság előtt a cég3 által ellene és a felesége ellen, az adós tartozása miatt indított egyik perben egyezséget kötött.

[30] Az elsőfokú bíróság a döntése jogi indokolása keretében, idézve a Cstv. 33/A. § (1), (5) bekezdését és 31. § (1) bekezdésének a)-d) pontját, leszögezte, hogy a felperes a hitelezői minőségét, továbbá az alperes vezető tisztségviselői minőségét igazolta, s osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy az alperessel szemben fennállnak a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak.

[31] Az adós 2018. évi beszámolója letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség megfelelő módon történő teljesítésének elmulasztását abban látta, hogy annak az alperes nem a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 153. § (1) bekezdésében előírt határidőben tett eleget, amikor 2019. május 31. napja helyett azt 2019. december 2. napján, tehát elkészen helyezte – passzíválás után – ismét letétbe.

[32] Az alperest a Cstv. 31. § (1) bekezdése értelmében terhelő kötelezettségek tekintetében, a lefolytatott tanú- és (egyebek mellett az Érdi Járásbíróságtól beszerzett ügyszám15., ügyszám18. és ügyszám17. számú ügyiratokat is magában foglaló) okirati bizonyítás eredménye alapján, nem látta elfogadhatónak az alperesnek azt a védekezését, hogy ezeket önhibáján kívül mulasztotta el.

[33] Az alperes fenti mulasztásainak következményeként megállapította, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében a bizonyítási teher átfordult az alperesre, így a perben neki kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztsége időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Úgy ítélte meg, hogy az alperes e bizonyítási kötelezettségéhez képest nem tudta bizonyítani, hogy a vezetői tisztsége alatt az adósnál nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, amit a rendelkezésre álló peradatok alapján bizonyítottak is látott. Ilyen körülmények között, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére figyelemmel, az alperesre háruló ellenkező bizonyításig, azt is bizonyítottak kell tekinteni, hogy az alperes a vezető tisztségviselő feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe. Ennek ellenkezője alátámasztására azonban az alperes bizonyítékot, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[34] A törvényszék aláhúzta: a felperes bizonyította, hogy az adós 2018. december 31. napján 79.864.000 forint összegű vagyonnal rendelkezett, amit az alperes nem vitatott. Ez a vagyon az adós felszámolásának idejére eltűnt, sorsáról az alperes előadást nem tett, azzal elszámolni nem tudott, a felszámolót nem tájékoztatta az adós követeléseiről sem.

[35] Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel, a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése alapján abból indult ki, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően, a 2018. évi mérleg szerint év végén meglévő eszközállomány összegével megegyező, azaz 79.864.000 forint mértékű vagyonsökkenést okozott az adós társaságnál, ugyanakkor nem bizonyította, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekét is figyelembe vette.

[36] A Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében foglaltakat figyelembe véve, mely szerint mentesül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében, kiemelte: az alperes által hivatkozott, Érdi Járásbíróság előtti – egyébként is eredménytelen - perindítások az alperes felelősség alóli mentesülését nem eredményezhetik, azok a hitelezői veszteségek elkerülését, csökkentését nem alapozzák meg.

Úgyszintén nem vezethet a mentesüléséhez az, hogy a Salgótarjáni Járásbíróság előtt egyezséget kötött, illetve kíván kötni, továbbá az, hogy az adós 2018. december 31. napját követően is végzett gazdasági tevékenységet.

[37] Az elsőfokú bíróság végezetül utalt arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállásának hiányában is megállapítható volna az ügyben a vezető felelősségének megállapításához a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulataiban foglalt valamennyi konjunktív feltétel bizonyítottsága, ezért a második fordulatra alapított keresetet nem vizsgálta.

[38] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes fellebbezéssel támadta, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérve.

[39] Jogorvoslati kérelmének indokolása szerint az elsőfokú bíróság indokolása téves jogértelmezésen alapul, mert a per tárgyát csupán a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni alperesi magatartás képezheti és ez is csak akkor, ha a magatartás a hitelezői érdekek sérelmével, vagy a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával okozati összefüggésbe hozható; az okozati összefüggés állítása és bizonyítása még a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállása esetén is a felperes kötelezettsége. Márpedig az a tény, hogy az alperes a 2018. évi mérleget késve tette közzé, majd módosította, semmilyen okozati összefüggésbe nem hozható a hitelezői érdekek sérelmével, illetve a hitelezői igények megghiúsulásának veszélyével. A beszámoló hiánya vagy annak tartalmi hiányossága adhat csak alapot az alperes felelősségének megállapítására, a beszámoló javítása pedig éppen a hitelezői érdekeket szolgáló tevékenység.

[40] Az alperes aláhúzta, hogy a törvényszék elmulasztotta rögzíteni: a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségek a vezető tisztségviselőt a felszámolás kezdő időpontját követően terhelik, s ez az időpont a jelen esetben 2020. szeptember 7. napja volt. A rendelkezésre álló adatok szerint azonban az adós társaság iratait, ingóságait a székhely tulajdonosa 2020. július hó 29. napján „felelős őrzésbe” vette, tehát tényként állapítható meg, hogy az adós ezekkel az iratokkal és ingóságokkal 2020. szeptember hó 20. napján nem rendelkezett. A felszámolás kezdő időpontját követően pedig a vagyonnal kapcsolatos intézkedéseket, nyilatkozatokat kizárólag a felszámoló tehet, arra vonatkozóan viszont nem merült fel adat, hogy a felszámoló megkísérelte volna a társaság tulajdonát képező ingóságok (gépek) kiadását elérni, az elsőfokú bíróság mégis az alperes felelősségére következtetett, s nem értékelte, hogy az alperes a tőle telhető intézkedéseket megtette, a felszámoló részére a vagyon birtokba vételéhez szükséges információkat és adatokat rendelkezésére bocsátotta. Az alperestől az pedig nem várható el, hogy a vagyon visszaszerzése érdekében a saját költségén kiegyenlítse az adós bérbeadójának követelését.

[41] Végül az alperes sérelmezte, hogy a törvényszék nem vette figyelembe az adós ellen folyt végrehajtások és azok megszűnésének időpontját, hiszen ezen adatok szerint az adós 2018. december 31. napját követően, a gazdasági tevékenysége során számos esetben kifizette a tartozásait, nem pedig halmozta. Tévesen állapította meg továbbá, hogy az alperes az adós 2018. december 31. napja utáni kötelezettségeinek mértékét ne jelölte volna meg, mert az alperes e körben azt a nyilatkozatot tette, hogy a folyószámlahitel rövid lejáratú kötelezettségként lett feltüntetve, annak ellenére, hogy nem éven belüli lejáratú volt. A rövid lejáratú kötelezettségekből pedig levonva a hitel összegét, megállapítható, hogy a társaság pénzeszköze is fedezte az éven belüli kötelezettségeket. Az adós tehát 2018. december 31. napján nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

[42] A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

[43] Fellebbezési ellenkérelmében mindenekelőtt észrevételezte, hogy az alperes a fellebbezésében egyáltalán nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság milyen eljárási szabályt sértett, ami indokolná a határozata hatályon kívül helyezését. A fellebbezése tartalma szerint ugyanakkor kizárólag anyagi jogi felül bírálatot kért, konkrétan azt, hogy az ítéltábla a megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonjon le. Tekintettel arra, hogy az alperes nem jelölte meg azt az eljárási szabályt, amelyet álláspontja szerint a törvényszék megsértett, az elsőfokú eljárás szabályszerűségének vizsgálata kizárt, ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem is sértett meg semmilyen eljárási szabályt.

[44] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen ítélte meg, hogy a perben a bizonyítási teher az alperesre fordult át a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében. A törvényszék azt is helyesen állapította meg, hogy a 2018. évi mérlegadatokban feltüntetett vagyon eltűnt, tehát az adós vagyona 79.864.000 forinttal csökkent, amit az alperes sem vitat a fellebbezésében, csupán arra hivatkozik, hogy a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeit önhibáján kívül mulasztotta el. Az alperesi önhiba hiányát azonban az elsőfokú bíróság - részletesen kifejtett indokok alapján - nem találta megállapíthatónak. A felperes e körben aláhúzta: az alperes a 2018. évi mérleget 2019. december 2. napján helyezte ismét letétbe, tehát ekkor bizonyítottan a könyvelési anyag birtokában volt. Az alperes arra sem hivatkozik a valóságnak megfelelően, hogy minden tőle telhetőt megtett, mivel a felszámolónak semmilyen információt, adatot, iratot, vagyont nem adott át, még azokat a nyilvánvalóan rendelkezésre állt iratokat sem, amelyeket a jelen perben becsatolt.

[45] Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésével kapcsolatos megállapításait részletesen indokolta, ugyanakkor a bizonyítási teher átfordulása miatt az alperesnek kellett volna e körben is bizonyítania a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írtakat. Az alperes fellebbezésében említett végrehajtások arra utalnak, hogy az adós nem volt képes a tartozásait esedékességgel megfizetni, arra pedig nincs adat, hogy ezen végrehajtások milyen okból szűntek meg. Az 2018. december 31-én nyilvánvaló volt, hogy az adós a fennállt 23.992.043 forint folyószámlahitelt nem tudja majd visszafizetni, az nem is nyert soha visszafizetést.

[46] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésben foglaltak fenn nem állására, valamint arra a kijelentésre, hogy a felperes nem bizonyította a szükséges tényállási elemeket, az alperes minden konkrétum nélkül hivatkozott, az elsőfokú bíróság ítélete tehát mindenben megalapozott.

[47] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta, hogy a felperes az okozati összefüggés tekintetében nem tett eleget a tényállítási és bizonyítási kötelezettségének, ami a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti bizonyítási szabály esetén is a felperest terheli.

[48] Az önhibája hiánya kérdésében kiemelte: több alkalommal előadta és igazolta, hogy a felszámolónak megküldte azokat az iratokat, amelyekből kitűnt, hogy az adós iratai, készlete és vagyonelemei hol találhatók, és milyen okból hozzáférhetetlenek az alperes számára. A bérbeadó még a „felelős őrzésbe” vett ingóságok listáját sem adta ki az alperesnek. Kizárólag a felszámolónak lett volna joga az adós ingóságai kiadásának kikényszerítésére.

[49] A fellebbezés alaptalan.

[50] Az elsőfokú bíróság a tényállást – eljárási szabálysértés nélkül, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével – helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is. Az ítéltábla - a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem megfelelő teljesítése kivételével - az elsőfokú bíróság jogi indokolásával is egyetért.

[51] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy az alperes elsődleges, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 381. §-ára, azaz az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére alapított fellebbezése alaptalan: az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indokolná, s az ítéltábla sem észlelt az elsőfokú bíróság eljárásában olyan eljárási szabálysértést, amely a Pp. 370. § (3) bekezdésének alkalmazására adott volna okot.

[52] Az alperes másodlagos – az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítására irányuló – fellebbezési kérelme körében az ítéltábla mindenekelőtt rámutat, hogy a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt bizonyítási szabály alkalmazását megalapozó, nem megfelelő teljesítése, a beszámoló késedelmes közzététele miatt nem állapítható meg, ha az még a felszámolás kezdő időpontja előtt megtörténik. A felszámolás alatt az adós vezetője felelősségének megállapítása iránt indítható perben alkalmazható Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szempontjából ugyanis e szóban forgó mulasztás azért jelentős (az abban megfogalmazott bizonyítási szabályt az indokolja), mert akadályozza az adós felszámolásának törvényes lefolytatását, megnehezítve a felszámoló és a hitelezők számára az adós valós vagyoni helyzetének megismerését, s ezáltal a vezető felelősségét megalapozó - egyebek mellett a vagyonsökkenésre, illetve a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulásának lehetőségére (a lehetséges kárra) vonatkozó - tények ismeretét, illetve bizonyítását.

[53] Az ítéltábla ugyanakkor egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes felróhatóan nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában írt kötelezettségeinek, ezáltal a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében előírt bizonyítási szabály a perben alkalmazandó volt, azaz az alperesnek kellett bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[54] Emellett az ítéltábla abban a kérdésben is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megfogalmazott bizonyítási szabály

alapján az alperes nem bizonyította, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette, míg ezzel szemben a felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében körülírt tényállás első fordulatainak egyéb tényállási elemeit bizonyította.

[55] Az adós vagyonsökkenésének mértékét illetően az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból is, hogy az adós aktív vagyonának összegét a 2018. évi mérleg bizonyította, az pedig nem volt vitás, hogy az alperes e mérleg szerinti vagyont a Cstv. 31. § (1) bekezdésének b) pontja alapján nem adta át a felszámolónak és annak sorsáról sem adott számot [a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontja szerint].

[56] Végezetül az elsőfokú bíróság helyesen látta azt is, hogy az alperes nem bizonyított (nem is adott elő) olyan tényeket, amelyek megalapozták volna a mentesülését a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése alapján.

[57] Mindezekben a kérdésekben a másodfokú bíróság a törvényszék részletesen kifejtett indokaival is maradéktalanul egyetért, ezért azokra a megisméltésük nélkül utal.

[58] A fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán a következőket emeli ki:

[59] Az alperes azt a tényállítást, hogy az adós társaság iratai az adós utolsó székhelyeként bejegyzett ingatlan bérbeadóinak birtokában volnának, semmivel nem bizonyította. Erre sem a perben rendelkezésre álló okiratokból, sem a perben kihallgatott tanúk vallomásaiból nem lehet következtetést levonni. Arról, hogy az adós iratait a bérbeadók visszatartják, csupán az alperes részéről csatolt, saját maga által szerkesztett, az adós felszámolásának kezdő időpontja után keletkezett iratok tesznek említést: az alperes felszámolónak írt, 2020. november 20. napján kelt levele, valamint a NAV Pest Megyei Adó- és Vámigazgatósága Fizetéseképtelenségi Osztály 2. által az adósnál mint adózónál elrendelt jogkövetési vizsgálat során a iktatószám1 iktatószámú végzésre 2021. március 16. napján keltezéssel tett nyilatkozata. Az alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőzően, 2020. augusztus 13. napi keltezéssel a bérbeadók jogi képviselőjéhez intézett ügyvédi levelében még csupán visszatartott ingókról ejtett szót, olyan levelet pedig egyáltalán nem csatolt, amelyben a bérbeadókat az adós iratainak kiadására hívta volna fel, még azután sem, hogy ezeknek a felszámoló részére történő átadására a Cstv. 31. §-a alapján köteleessé vált.

[60] Kiemelést érdemel az is, hogy az Érdi Járásbíróság az alperes által a bérbeadók azonnali hatályú felmondása érvénytelenségének megállapítása iránt előterjesztett keresetet a ügyszám18/26. számú, 2021. november 28. napján jogerőre emelkedett ítéletével elutasította, mely per iratait az elsőfokú bíróság az alperes indítványára beszerezte. E perben hozott ítélet szerint a bérbeadók azonnali hatályú felmondására az adósnak a bérleményt 2019. április 30. napjáig ki kellett volna ürítenie, aminek nem tett eleget, ezért a felmondás alapján közjegyző4 közjegyző ügyszám27 számon, 2019. május 8. napján a bérlemény kiürítésére végrehajtási záradékot állított ki, amelynek folytán végrehajtás indult. Mindezeket figyelembe véve, az alperes nem hivatkozhat alappal önhiba hiányára, mivel az adós vezető tisztségviselőjeként mindenekelőtt gondoskodnia kellett volna arról, hogy az adós ne adjon okot a székhelyéül szolgáló bérlemény bérleti jogviszonyának azonnali hatályú felmondására, illetve amikor az azonnali hatályú felmondás megtörtént, az adós önként eleget tegyen a bérlemény kiürítésének. Az adós bérleményben lévő könyvelési iratai, adóügyi- és egyéb bizonylatai haladéktalan biztonságos elhelyezésére, megfelelő kezelésére pedig az azonnali hatályú felmondáskor nyomban, különösen kiemelt figyelmet kellett fordítania.

[61] Az ítéltábla végül rámutat, hogy az alperes a felszámoló részére az adósnak még azokat az iratait sem adta át, amelyek a bérlemény elhagyása után keletkeztek, valamint amelyek alapján a 2018. évi mérleget módosította. Ugyanakkor a Cstv. 31. § (1)

bekezdésének a)-d) pontjában előírtak szerint a gazdálkodó szervezet vezetőjének nem csupán az adós társaság iratait kell átadnia a felszámolónak, hanem ezekben a pontokban részletesen körülírt, számos egyéb kötelezettség is terheli, melyeknek alperes egyikét sem teljesítette.

[62] Az előzőekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a rendelkező rész pontosításával – helybenhagyta, helyes indokaira a Pp. 386. § (4) bekezdése értelmében csupán utalást téve.

[63] Az elsőfokú ítélet rendelkező része a Cstv. 33/A. § (1) és (11) bekezdésében foglaltakra figyelemmel szorult pontosításra, mivel a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésén alapuló marasztalási per megindítását a bíróság által a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján lefolytatott perben megállapított felelősség alapozhatja meg.

[64] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a peresztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes részéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése értelmében felszámított, s az ítéltábla által a (2) bekezdés alapján mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, továbbá a Pp. 83. § (5) értelmében maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

[65] Az ítéltábla a felperesnek megítélt ügyvédi munkadíj összegét, az adott pertípus által megkívánt speciális jogismeretre, a benyújtott beadványok számára, a konkrét jogvita bonyolultságára, a képviselő szakmai nehézségére és a hasonló ügyekben kialakult, általában elfogadott ügyvédi munkadíjra figyelemmel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányosan mérsékelt összegben határozta meg.

Budapest, 2024. január 10.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rápolti Barbara s.k.
előadó bíró

Dr. Mizerák Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)